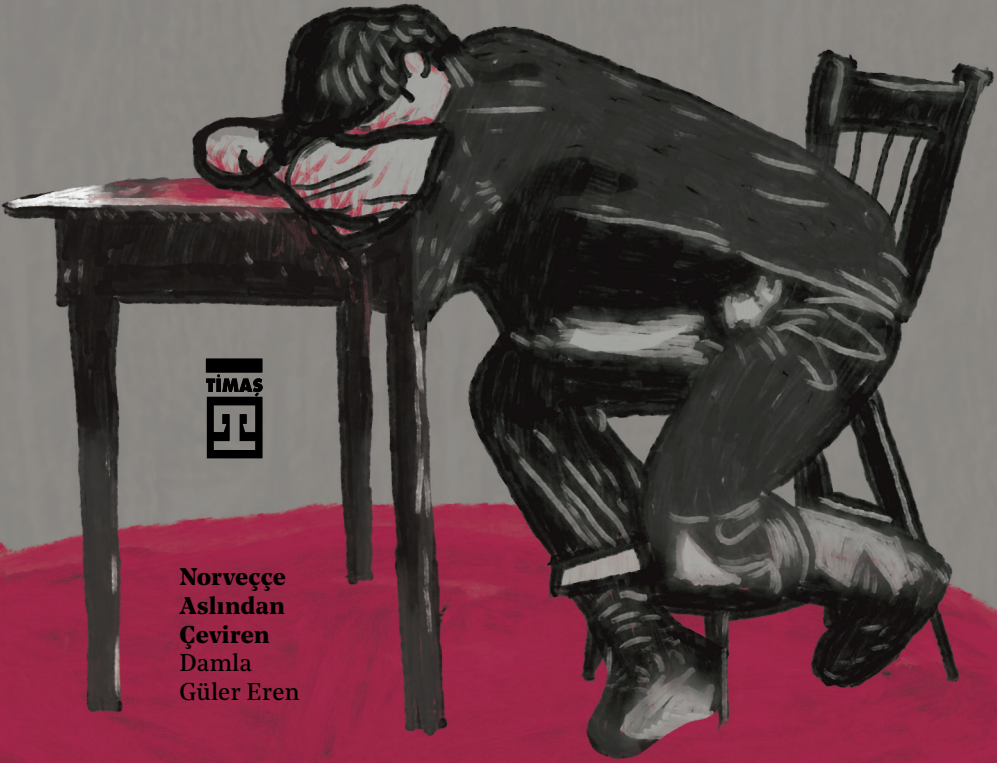

INGEBORG'UN TOLLAK'I

Norveççe
Aslından
Çeviren
Damla
Güler Eren

ROMAN

Tore Renberg

Ağzıma aniden dolan kanla bir dişimi avucumun içine tükürdüm. Bütün gün yağmur yağdı, şiddetli sağanak bir yağış. Ama artık gecenin geç saatleri gelmişti ve bulutlar yok olmuştu. Dilimde demir tadını hissettim, yutkundum ve boğazımı temizledim, salon penceresinin ardında ayı gördüm, Vestmarka üzerinde hilal halinde asılı duruyordu. Kasımın bitmesine fazla kalmamıştı. Ingeborg'un daima biz yemek yedikten sonra açıp altında oturduğu, okuyan bir kadın olarak her gün gazete, kitap okuduğu okuma ışığına doğru yürüdüm. Elimi ışığa doğru uzattım. Üst çenemdeki azı dişlerinden biriydi. Kan, kırmızı şarap rengindeydi, tazeydi, diş minesinin üzerinden küçük nehirler gibi akıyordu. Dışarıda, girişin oradaki banyoya gittim, lavaboya eğildim, tükürdüm. Daha fazla kan. Kafamı kaldırdıp suratımı inceledim, yaşlı yüzümü, gözümün çevresindeki kırışıklıkları, kalın üst dudakımı, sert sakallarımı; kendime bakmayı hiçbir zaman sevmedim. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim, bir zamanlar kök saldıği için orada bir evinin olduğunu hissettim. Aynalı dolabı açtım, torbadan bir parça pamuk aldım. Pamuk Ingeborg'undu, ondan sonra hiçbir şeye el sürmedim. Pamuğu diş boşluğuna yerleştirmek istedim, fakat daha çok kan geldi. Tekrar tükürdüm,

başımı kaldırdım, dişi baş parmağımla işaret parmağım arasına sıkıştırdım, daha fazla kan geldi. Düşüncelerim birbirini kovaladı ve yavaşça, sanki altımdan merdiven çekiliyormuşçasına, neyin tehlikede olduğunu anladım.

Geçen hafta çarşambaydı.

Ben Ingeborg'un Tollak'ıyım.

Ben geçmişe aitim.

Yuvamı, yurdumu başka yerde bulmaya dair bir planım yok.

Saat kaç?

Dört buçuk.

Bugün herhangi bir hayvan görmedim, yağmurdan saklandılar.

Evet. O zaman herhangi bir geri dönüş yolu yok. Kara günler peşimde.

Hava kararıyor, görüyorum. Avlu, ahır, hızarhane. Vestmarka, Sørkjellet. Bir ömür çevrem. Yakında buluttan başka bir şey görünmeyecek. Kar bu ışık fakiri yere biraz sıcaklık getirecek, fakat henüz ortada yok, çok erken.

Kasım.

Ingeborg ne derdi?

Yılın zayıf zamanı, Tollak.

Evet.

Sonbahar çiçek açarken kış beklemeli.

O güzel konuşurdu, Ingeborg, bu kadından pek çok kelime ve deyiş öğrendim.

Birlikte sadece bu zamanımız var, Tollak, bana iyi davran.

Evet.

Öyleydi.

Onu bir erkeğin bir kadını sevebileceği en yüksek mer-
tebede sevdim ve şimdi onu benden alan cehennem
güçlerini lanetliyorum.

Işık dışarıda paslanıyor. Evin içi soğuk. Şömineye birkaç odun atıyorum. Çok iyi yanmıyor bu odun, içi küflü. Son yıllarda kurutma konusunda titizim. Daha önce hiç değildim.

Ingeborg donuyordu. Örgü hırkasını göğsüne sıkı sıkı sarmıştı. Sesini duyabiliyorum:

Bir odun daha atıyor mısın Tollak?

Attım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde:

Şöminede ateş var mı Tollak?

Çocuklar da donuyordu. Özellikle Hillevi, ince tenli kız. Küçükken ondan hep duyduğumuz şeydi. Ev çok soğuk. O zaman üzerini giyin, derdim. Babam evi böyle inşa etti, evin böyle daha iyi havalandırılacağını düşündü.

Şimdi, yakında gelecekler. Hillevi ve Jan Vidar. Perşembe sabahı aradım. Dişi tükürdüğüm günün ertesi günü. Vadiye gelmelerini istedim. Eve.

Zaman geldi, görüyorum. Pek zamanım kalmadı.

Belirsizlik içinde yeterince uzun beklediler.

Oddo.

Ingeborg'um.

Yüzünü görebiliyorum. Ne güzel yaratılmıştı. Yürüyüşünü görebiliyorum; adımlarını nasıl attığını, salınan kalçalarını. Sırtını görebiliyorum, nasıl eğildiğini. Sesini duyabiliyorum, derin ve içten.

Pek konuşmuyorsun Tollak.

Bunu, bazen aşkla söylerdi. Bazen şüpheyle. Arada bir hüznü. Çoğunlukla öfkeyle. Bunu söylemeye hakkı vardı. Ben pek de konuşkan biri değilim.

Pencerenin önünde dururken yıllar önce bir akşam geldi aklıma. Hillevi ve Jan Vidar'ın ilkokula gittiği zamanlar. Çocuklar uyumuştı ve biz de yatağa yatmıştık. Ingeborg ve ben, insan vücudu yanında insan vücudu. Birlikte olduktan sonra ateşli ve çirkindik. Biz böyleydik, Ingeborg ve ben, iki hayvan gibi oynarız, buna karşı koyamazdık. Bunun hakkında çok düşünüyorum.

Benim olmayı her zaman severdi, ben de her zaman onun.

Bu akşam net bir şekilde görebiliyorum. Ben ondan yemiştim, o benden içmişti. Sırt üstü yattım ve kendimi

bir kurban gibi hissettim, ama birdenbire ne çok bahsetmiştim kendimden.

Ingeborg, dedim, yüzümü ona çevirdim. Gözleri kapalı yatıyordu, zeytin rengi tenine birkaç tutam saç yapışmıştı; ve düşündüm, ona bakmanın ne güzel olduğunu.

Bunu sürekli yapıyordum.

Vadideki komşular muhtemelen gördüler karımla ne kadar gurur duyduğumu.

Hmm?

Cevabı derinlerden çekip çıkarmıştı sanki, tembelce.

Çok konuşmamam, konuşacak bir şeyim olmadığı anlamına gelmiyor, dedim.

Gözlerini açtı. Başına dokunup bana baktı.

Biliyorum, dedi.

O gece çok konuşmak istiyordum, içimde ne çok söz vardı.

Biliyorum, dedi Ingeborg ve elimi tuttu, ben her zaman içindeki sözleri duyabildiğime inanıyorum.

Bunu yapamazsın, diye düşündüğüm ama söylemediğimi hatırlıyorum

Çünkü seni çok iyi tanıyorum, dedi Ingeborg. Bunu biliyorsun, değil mi Tollak?

Başımı evet anlamında salladım, çünkü yattığı yerde çok güzel ve gerçekti, fakat içimden şöyle düşündüm: Hayır, çok ileri gidiyorsun, kimse beni tanımıyor.

Güldüğünü hatırlamak istiyorum.

Karım, kolay gülen bir insandı. Kahkahanın her zaman göğsünde hazır bulunduğunu ve dışarı çıkma şansı bulursa kolayca özgür kaldığını tasavvur ediyorum.

Ben kolay gülen biri değilim. Neden böyle olduğunu düşündüm vaktiyle. Yapamıyorum. Bir şeyler beni durduruyor. Ağız çevresindeki kaslarda bir seğirme. Bir şey bana geri durmamı, alay konusu olmamamı söylüyor. Kim olursa olsun fark etmiyor. Ama Ingeborg söz konusu olunca vicdanım sızlıyor.

Birlikte daha fazla gülebilirdik.

Başkalarını pek önemsemiyorum.

Her neyse.

Pişmanlık geçmişi değiştirmez.

Pencereye yaklaşıyorum, avluya bakıyorum. Gökyüzünde ışık var. Oddo. Orada oturuyor. Bu sabahın erken saatlerinden beri onu görmemişim. Sakin bir sabah geçiriyor. Çocukların geleceğini bilmiyor.

Birbirine dolanmış iki yılan gibi birbirimize sarılıp yattık. Haftalarca, yıllarca, bizi böyle hatırlıyorum, Ingeborg ve ben.

Dün akşam elimi, eklemlerimi yaraladım. Biraz kötü görünüyor. Eskisi kadar güçlü değilim. Salonda yürüdüğümde döşeme tahtaları değil, dizlerim gıcırıyor; zaman alacağını aldı. İkinci katın kapısına yumruk attım. Yumruk tahtaya denk geldi. Daha önce eklemlerim bunu tolere edebilirdi. Ama artık eskisi kadar iyi değilim.

Yakında geliyorlar. Hillevi ve Jan Vidar.

Ateşli kızım, dayanıklı oğlum.

Onlarla konuşacağım. Neler olduğunu bilmeye hakları var.

Şişem dolapta duruyor, bir yudum içmeyi düşündüm, ama bugün yapmayacağım.

Vestmarka şimdi karanlıkla bir oluyor. Kara günler peşimde, Ingeborg. Eskisi gibi, sana tutunabilmeyi isterdim.